

Arrest

nr. 55 795 van 10 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent geboren op 28 juni 1980 in de stad Jerevan. U woonde in het dorp Proshyan samen met uw echtgenote T.(...) A.(...) (O.V. X) en uw twee minderjarige kinderen R.(...) en M.(...). U werkte tot 26 maart 2008 als beroepsmilitair.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. U werkte sinds 2003 bij het Armeense leger. In het kader van uw baan voerde u reeds opdrachten uit in Kosovo, Afghanistan en Irak. U keerde terug uit Irak op 4 februari 2008. Op 1 maart 2008 werd u opgeroepen omwille van de manifestatie in Jerevan naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. U moest rond 11 uur met uw troepen naar het gemeentehuis van Jerevan gaan en de Franse ambassade.

Het was in eerste instantie uw taak om alles onder controle te houden. Toen eveneens rond 11 uur het volk in opstand kwam en met stenen, ijzeren staven en flessen benzine begon te gooien, kreeg u van S.(...) A.(...) de opdracht om op de mensen te schieten. U weigerde dit bevel door te geven aan uw eenheid en weigerde zelf ook op de mensen te schieten. Hierop keerde u terug naar de kazerne en hebt u uw dienstwapen ingeleverd. Om 13 uur werd u opgewacht en meegenomen door de militaire politie. U werd tot en met 4 maart 2008 opgesloten in het militaire politiekantoor, waar u werd geslagen. Hierdoor was u gewond geraakt aan uw hoofd en werd u overgebracht naar het Astvatsamayr ziekenhuis in Jerevan. U verbleef in het ziekenhuis tot en met 10 maart 2008, waarna u naar huis mocht. Op 26 maart 2008 werd u opgeroepen om naar de militaire basis te komen. U was niet in de mogelijkheid om te gaan, dus is uw broer in uw plaats gegaan. Hij kreeg uw ontslagbrief mee. In de ochtend van 30 maart 2008 werd u door de politie van Yeghvard opnieuw meegenomen naar het politiekantoor. Daar dwongen ze u een verklaring te ondertekenen dat u met uw dienstwapen iemand had vermoord op 1 maart 2008. U weigerde dit te tekenen omdat u dit niet had gedaan. U werd hierop meegenomen naar een voor u onbekende plaats waar u 9 maanden lang werd opgesloten in een kelder en dagelijks werd geslagen. Op 28 januari 2009 werd u door 2 mannen hard geslagen, waarna u naar het ziekenhuis van Aparan werd overgebracht. Op 30 januari 2009 kon u via een verpleegster telefonisch contact opnemen met uw oom H.(...) A.(...). Hij is u 's nachts komen halen en samen zijn jullie gevlucht naar Nerkin Bazmaberd. Toen hebt u vernomen dat u in tussentijd vader was geworden van uw 2e kind. U leefde daar ondergedoken. Op 31 december 2009 kwamen uw vrouw en kinderen naar u toe. Zij bleven bij u tot april 2010, waarna ze terugkeerden naar Jerevan omdat uw vrouw ondertussen zwanger was van uw 3e kind en op onderzoek moest bij de dokter. Uw vrouw werd door de politie meegenomen naar het politiekantoor van Yeghvard, waar agenten haar dwongen te vertellen waar u was. Zij verklaarde dat ze niet wist waar u was. Hierop begonnen ze haar te slaan. Uw vrouw beschermde haar buik. Hierdoor wisten de agenten dat ze zwanger was en wel contact had gehad met u. Ze gingen verder met slagen, waarna uw vrouw met haar hoofd tegen een ijzeren tafel viel. Zij liep hierbij een open hoofdwonde op. Ze werd overgebracht naar het ziekenhuis waar de wonde gehecht werd. Op 1 mei 2010 hebben 2 agenten gepoogd uw kind mee te nemen vanuit de kleuterschool. U had de school echter vooraf gewaarschuwd en zij hebben geweigerd uw kind mee te geven aan de politieagenten. Hierop hebt u uw oom gevraagd om uw vlucht naar het buitenland te regelen. Op 20 juni 2010 zijn uw vrouw en kinderen teruggekeerd naar Nerkin Bazmaberd. U en uw gezin verlieten Armenië uiteindelijk op 21 juni 2010. Jullie zijn vanuit Jerevan met het vliegtuig, met jullie eigen paspoorten, vertrokken naar Minsk in Wit-Rusland. U en uw gezin verbleven in Minsk van 21 juni tot 25 juni 2010 in een huis van een zekere Roman. Op 25 juni 2010 verlieten u en uw gezin Minsk en reisden jullie naar België, dat jullie bereikten op 28 juni 2010. Diezelfde dag dienden u en uw vrouw, T.(...) A.(...) (O.V. 6.648.505), een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, uw rijbewijs, uw origineel militaire boekje, uw ontslagbrief, uw origineel militair legitimatiebewijs, uw origineel diploma, uw originele verblijfsvergunning van Irak (geldig van 31 juli 2007 tot 28 februari 2008), een origineel certificaat van de Multinational Division Central south, een origineel certificaat verkregen op 21 september 2007 als goed officier, een origineel certificaat van Department of army verkregen op 17 januari 2008, een origineel certificaat van Department of army verkregen op 7 maart 2008, een origineel certificaat van de NATO van 13 april 2005, een origineel certificaat van de Griekse overheid van 2005, een certificaat van appreciatie van april 2005, een attest van goede en ordelijke dienst bij het leger van 12 maart 2008, een document inzake de functie van uw vrouw binnen het ministerie van Defensie van 29 januari 2010, een document inzake het loon van uw vrouw van 06 augustus 2008, 2 originele erkenningen van het vaderschap inzake uw kinderen Ruben en Mané, een werkkaart van uw vrouw en een attest inzake uw ziekenhuisopname in maart 2008.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië verlaten hebt omwille van de ernstige problemen die u kende nadat u, als militair, op 1 maart 2008 het bevel weigerde uit te voeren om op de manifestanten te schieten tijdens een manifestatie in Jerevan.

U verklaarde dat u op die dag het bevel had gekregen om naar de Franse ambassade en het stadhuis van Jerevan te gaan om alles onder controle te houden. U was daar rond 11 uur aanwezig, waarbij u aangaf dat het volk toen reeds auto's in brand stak en met stenen gooide. Hierbij kreeg u iets na uw aankomst het bevel van S.(...) A.(...) om op de bevolking te schieten. U weigerde dit en werd om 13 uur vanuit de kazerne meegenomen door de militaire politie (CGVS p.17-18, p.20). Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er op 1 maart 2008 tot 14 uur geen geweld werd gebruikt door de demonstranten in de buurt van de Franse ambassade. Hierdoor blijkt dat u onmogelijk getuige kon zijn van de door u beweerde gebeurtenissen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor reeds op ernstige wijze ondermijnd.

U legde tevens een document voor waaruit blijkt dat u door de Amerikaanse bezettingsmacht in Irak een medaille werd uitgereikt wegens speciale verdiensten tijdens de uitoefening van uw opdracht aldaar van 30 juli 2007 tot 22 januari 2008. Uit het attest blijkt dat dit werd uitgereikt op 7 maart 2008 in Bagdad. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaarde aanwezigheid te Jerevan tijdens de gebeurtenissen van 1 maart 2008 nog verder in het gedrang.

Hierbij kan worden opgemerkt dat u in ditzelfde verband ongerijmde verklaringen aflegde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal. Toen u werd gevraagd wanneer u het attest werd uitgereikt waarbij u een medaille werd toegekend door de Amerikaanse bezettingsmacht (zie document 10/2), gaf u zelf aan dat u dit verkregen hebt op 7 maart 2008. Hierna werd u uitdrukkelijk gevraagd of u dit op 7 maart 2008 persoonlijk hebt afgehaald, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS p.10). Tevens legde u een certificaat voor van goede en ordelijke dienst bij het leger d.d. 12 maart 2008 (zie document 16). Toen u uitdrukkelijk werd gevraagd wanneer u dit certificaat had gekregen, antwoordde u "12 maart 2008". Hierbij werd u eveneens gevraagd of u dit persoonlijk hebt afgehaald, waarbij u eveneens bevestigend antwoordde (CGVS p.11). U had voordien nochtans verklaard dat u van 4 tot 10 maart 2008 in het ziekenhuis was opgenomen (CGVS, p. 7). Toen u erop gewezen werd dat uw verklaringen over het verkrijgen van deze documenten tegenstrijdig waren met de door u verklaarde ziekenhuisopname van 4 maart 2008 tot 10 maart 2008, waarvan u de Belgische asielinstanties overigens een kopie voorlegde, verklaarde u dat deze data staan voor het bevel en voor de ondertekening ervan en dat u deze hebt verkregen op 7 februari 2008. Even later voegde u hieraan toe dat deze zijn opgemaakt op 7 maart 2008 en op 12 maart 2008, maar dat u deze verkregen hebt in februari 2008 (CGVS p.28-29). Het is echter weinig aannemelijk dat het voornoemde document door de Amerikaanse bezettingsmacht werd gedateerd op een latere datum dan de uitreiking ervan. Uw verklaring hierover overtuigt niet, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt aangetast.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat in uw militair boekje op pagina 19 een stempel werd aangebracht op 9 augustus 2009, terwijl u nochtans verklaarde dat u op dat moment was ondergedoken bij uw oom in Bazmabert (CGVS p.8, p.19, p.23-24). Toen u hierop gewezen werd, zei u weliswaar dat deze stempel vooraf werd gezet in uw militair boekje (CGVS p.8-9). Ook deze uitleg overtuigt niet. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorlegde van de door u verklaarde problemen. U legde de Belgische asielinstanties wel een kopie van uw ontslagbrief voor (zie document 8). Hierbij kan worden opgemerkt dat een kopie weinig bewijswaarde heeft. Tevens kan worden opgemerkt dat deze ontslagbrief geen enkele reden aangeeft voor uw ontslag (CGVS p.7). Daarnaast is het eigenaardig dat uw ontslagbrief werd meegegeven aan uw broer en dat u deze niet persoonlijk diende af te halen (CGVS p.8, p.22). Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat er op dit document een officiële stempel ontbreekt. Toen u hiernaar werd gevraagd, verklaarde u dat het om een kopie ging en dat u geen origineel kon verkrijgen (CGVS p.8). Deze verklaring is echter niet afdoende als verklaring voor het ontbreken van een officiële stempel. Eveneens legde u de Belgische asielinstanties een attest voor inzake de functie van uw vrouw bij het ministerie van Defensie d.d. 29 januari 2010 (CGVS p.13 - zie document 12), het moment waarop u verklaarde ondergedoken te leven bij uw oom in Bazmabert (CGVS p.23). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw toen ook bij u ondergedoken leefde. U gaf immers aan dat ze van oudejaarsavond 2009 tot april 2010 bij u verbleef (CGVS p.23). Het is echter weinig aannemelijk dat dit officiële document afkomstig van het ministerie van Defensie haar zou zijn uitgereikt op het ogenblik dat ze zich schuilhield. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. U en uw gezin reisden op 21 juni 2010 vanuit Jerevan met het vliegtuig, met jullie eigen paspoorten, naar Wit-Rusland. U verbleef in Wit-Rusland tot 25 juni 2010, waarna jullie met de auto verder gereisd hebben naar België. U kunt hierbij echter geen details geven over de landen of steden die u gepasseerd zou zijn tussen Wit-Rusland en België (CGVS p.14). Verder weet u dat u 2 keer werd gecontroleerd, maar weet u niet waar deze grensposten, die u gepasseerd zou zijn tussen Wit-Rusland en België, waren. Hierbij geeft u aan dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd aan deze grensposten (CGVS p.14-15). U kunt tevens niet aangeven met welke reisdocumenten u hebt gereisd van Wit-Rusland naar België. Toen u immers werd gevraagd op welke naam de voor u en uw gezin gebruikte reisdocumenten stonden, onder welke nationaliteit jullie reisden en welke geboortedata in jullie reisdocumenten stonden waarmee u van Wit-Rusland naar België hebt gereisd, bleef u het antwoord hierop schuldig (CGVS p.15). Daarnaast is het niet aannemelijk dat u geen afspraken gemaakt zou hebben met de persoon die uw reis regelde over wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS p.15). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd

over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht wat er dient te gebeuren in geval van controle. Bijgevolg is uw geringe kennis over de reisroute, de gebruikte documenten en de reismodaliteiten niet geloofwaardig. Tevens doet het gebrek aan kennis over uw reisweg en de reismodaliteiten vermoeden dat u uw ware reisroute en –documenten verborgen houdt. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde ter staving van uw reisweg (CGVS p.15). Het is in ditzelfde verband opvallend dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort, evenmin voorlegde. Nu verklaarde u weliswaar dat uw paspoort en de paspoorten van uw gezinsleden werden afgepakt door de smokkelaar in Wit-Rusland en dat u deze niet meer terugkreeg bij aankomst in België (CGVS p.12). Door het niet voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, moet daarenboven vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakte dat u in Armenië niet op bescherming zou kunnen rekenen. Zo verklaarden zowel u als uw vrouw dat uw vrouw, mondeling en schriftelijk, klacht heeft ingediend bij een rechercheur in het politiekantoor van Eghvard, bij het afdelingshoofd van Eghvard, in het politiekantoor van Hrazdan, bij het Parket-Generaal en bij de minister van Defensie, S.(...) O.(...), echter telkens zonder resultaat (CGVS p.19, p.25-26; CGVS schriftelijke verklaring vrouw, p. 2-3). Met betrekking tot al deze klachten kon u de Belgische asielinstanties nochtans geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Als u meermaals niet geholpen wordt, mag nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u een kopie zou maken van deze schriftelijke klachten om elders voor te leggen en/of eventueel hoger beroep in te dienen. Daar komt nog bij dat u persoonlijk niet gepoogd heeft om op enige andere manier hulp te verkrijgen. Zo hebt u nooit persoonlijk klacht ingediend (CGVS p.21, p.24). U bent verder ook nooit naar de ombudsman en/of een mensenrechtenorganisatie geweest (CGVS p.24). Mocht u werkelijk de ernstige vervolgingsfeiten hebben meegemaakt die u ter staving van uw asielaanvraag aanhaalde (u werd gedurende maar liefst negen maanden vastgehouden en hierbij ernstig mishandeld, uw vrouw werd door drie mannen aangerand, er was een poging om uw kind te ontvoeren), kan redelijkerwijze worden verwacht dat (ook) u tenminste geprobeerd zou hebben bescherming te zoeken in uw land alvorens dit te verlaten en elders bescherming te zoeken.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u sinds uw vertrek uit Armenië niet meer geïnformeerd hebt naar de huidige stand van zaken inzake uw persoonlijke problemen (CGVS p.27). U verklaart hierbij dat u niet weet of u vandaag de dag officieel gezocht wordt in Armenië en dat u niet officieel wordt verdacht of beschuldigd, maar u vermoedt wel dat u officieus beschuldigd wordt van het neerschieten van een manifestant op 1 maart 2008 (CGVS p.27). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw originele geboorteakte, uw rijbewijs, 2 originele erkenningen van het vaderschap inzake uw kinderen R.(...) en M.(...) en uw origineel diploma bevatten louter persoonsgegevens en het gegeven dat u een opleiding hebt gevolgd in Armenië, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw origineel militaire boekje, uw origineel militair legitimatiebewijs, uw originele verblijfsvergunning van Irak (geldig van 31 juli 2007 tot 28 februari 2008), een origineel certificaat van de Multinational Division Central south, een origineel certificaat verkregen op 21 september 2007 als goed officier, een origineel certificaat van Department of army verkregen op 17 januari 2008, een origineel certificaat van Department of army verkregen op 7 maart 2008, een origineel certificaat van de NATO van 13 april 2005, een origineel certificaat van de Griekse overheid van 2005, een certificaat van appreciatie van april 2005 en een certificaat van 12 maart 2008 van goede en ordelijke dienst bij het leger bevatten informatie omtrent uw job bij het Armeense leger, waarbij u verschillende buitenlandse missies hebt uitgevoerd, informatie die hier evenmin ter discussie staat. Betreffende het document inzake de functie van uw vrouw binnen het ministerie van Defensie, een document inzake het loon van uw vrouw en de werkkaart van uw vrouw, tonen deze aan dat uw vrouw gewerkt heeft voor het ministerie van Defensie, wat niet betwist wordt. Deze documenten spreken zich echter niet uit over de problemen die

u persoonlijk ondervonden zou hebben naar aanleiding van het incident op 1 maart 2008, waarbij u verklaarde betrokken te zijn geweest.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote, T.(...) A.(...) (O.V. 6.648.505), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas zoals hij dat heeft uiteengezet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij meent dat er mogelijks een miscommunicatie tussen de tolk en hemzelf aan de basis ligt van de verwarring die gerezen is tijdens het gehoor. Verzoeker verduidelijkt dat het bevel, dat hij op 1 maart 2008 gekregen had om op de bevolking te schieten, in de toekomst diende te worden uitgevoerd en dat hij, gelet op zijn weigering dit bevel te zullen uitvoeren, werd meegenomen door de militaire politie. Betreffende de door hem neergelegde attesten, die op 7 en 12 maart 2008 werden opgemaakt, verduidelijkt verzoeker dat hij deze attesten niet persoonlijk heeft afgehaald, maar dat deze werden meegegeven aan zijn broer, uit wiens handen verzoeker deze documenten heeft ontvangen. Verzoeker wijst er op dat de stempel met datum van 9 augustus in zijn militair boekje overeenstemt met het einde van zijn contract. Met betrekking tot zijn ontslagbrief geeft verzoeker te kennen dat hij geen origineel exemplaar kan verkrijgen, waardoor het een kopie is. Wat de reden van zijn ontslag betreft, verwijst verzoeker naar de code die in de ontslagbrief voorkomt. Hij nodigt de Belgische asielinstanties uit om dit nummer te controleren. Aangaande het attest inzake de functie van zijn echtgenote bij het Ministerie van Defensie, merkt verzoeker op dat zijn vrouw op dat moment in zwangerschapsverlof was en dat het dus perfect mogelijk is dat dit document werd opgesteld toen zij ondergedoken leefde. Verzoeker geeft voorts aan dat de smokkelaar in Wit-Rusland zijn Armeens paspoort heeft afgenomen alsmede die van zijn gezinsleden en dat de paspoorten niet meer werden teruggegeven door de smokkelaar bij hun aankomst in België. Verzoeker is van mening dat van hem niet kan worden verwacht dat hij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden. Hij diende zich overigens niets aan te trekken, aangezien de smokkelaar alles zou regelen. Wat betreft de bescherming van de autoriteiten merkt verzoeker op dat zijn echtgenote geprobeerd heeft hulp te krijgen via het politiekantoor, doch betreurt dat hij hiervan geen bewijzen kan voorleggen. In dit opzicht meent verzoeker dat de bewijslast niet bijzonder hoog kan zijn, daar zijn verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoeker herhaalt tot slot dat hij op dit ogenblik onmogelijk terug kan keren naar Armenië, aangezien er met zijn dienstwapen werd geschoten en hij er nu van beschuldigd wordt een manifestant op 1 maart 2008 te hebben vermoord.

2.1.2. De bestreden beslissing is onder meer gesteund op de wezenlijke bevinding van de commissaris-generaal dat aan de kern van verzoekers asielrelaas, i.e. de weigering van verzoeker om het bevel tot schieten tengevolge van het door de demonstranten op 1 maart 2008 in Armenië gebruikte geweld uit te voeren en het feit dat verzoeker omwille van deze weigering om 13 uur werd meegenomen door de militaire politie, geen geloof kan worden gehecht, nu blijkt dat er op 1 maart 2008 tot 14 uur door de demonstranten geen geweld werd gebruikt. Deze vaststelling is wezenlijk en vindt steun in het administratief dossier (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 18-21; stuk 13, Landeninformatie, *Ad hoc Public Report - On the 2008 Februari 19 Presidential Elections and the Post-Electoral Developments*). De Raad stelt vast dat verzoeker geen bewijsstukken aanbrengt die bij machte zijn de juistheid van voormelde informatie te ontcrachten. Verzoekers *a posteriori* - argumentatie met name dat het bevel *in de toekomst* diende te worden uitgevoerd, is louter ingegeven om de coherentie en de consistentie van het relaas te herstellen zodat het geloofwaardig wordt. Verzoekers argumentatie vindt echter geen grondslag in het administratief dossier en kan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas dan ook bezwaarlijk herstellen. Verzoeker verklaarde namelijk voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het volk bij zijn aankomst rond 11 uur aan de Franse ambassade al kwaad was, dat ze met stenen begonnen te gooien en ijzeren matrakken en flessen benzine naar de militairen gooiden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 17).

Daarnaast stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de documenten die verzoeker ter staving van zijn militaire carrière (i.e. de attesten die op 7 en 12 maart 2008 werden opgemaakt) voorlegt het door hem voorgehouden asielrelaas niet kunnen ondersteunen.

Verzoeker legt immers weinig coherente verklaringen af. In het bijzonder kan worden aangestipt dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij het attest van 7 maart 2008 waarbij hem een medaille werd toegekend op die datum persoonlijk heeft afgehaald (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 10) en anderzijds dat hij tussen 4 en 10 maart 2008 in het ziekenhuis verbleef naar aanleiding van de verwondingen die hij had opgelopen ingevolge zijn weigering het aan hem gegeven bevel tot schieten uit te voeren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 21). De vaststelling dat verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift nog een andere versie van de feiten weergeeft - meer bepaald dat zijn broer dit attest is gaan afhalen - versterkt de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas des te meer. Een *post factum*-verklaring die wederom een nieuwe versie van de feiten bevat, kan een onduidelijkheid omtrent deze feiten geenszins opheffen. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt bovendien dat het gehoorverslag van het interview op het Commissariaat-generaal precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft. Nergens blijkt dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn of dat verzoeker ooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens zijn interview, hoewel hem uitdrukkelijk werd meegedeeld dergelijke problemen onmiddellijk te melden. Verzoeker maakt daarnaast niet duidelijk op welk punt de tolk in de fout zou zijn gegaan en op welke wijze dit de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed. Verzoekers kritiek is dan ook niet bij machte de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te doen wankelen. Aangezien er aldus geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen op 1 maart 2008, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker tengevolge hiervan ervan beschuldigd wordt een manifestant op 1 maart 2008 te hebben vermoord. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan voormelde vaststellingen om geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker aan te nemen.

2.2. Niettegenstaande verzoeker in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, voert hij desbetreffend geen middelen aan. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER